

imod Hjemsendelse end Udvalgets Forslag. Det tror jeg er vel begrundet. Værg de paagældende saa meget som muligt mod Hjemsendelse, naar de blot ere nogenlunde betryggede. Jeg forstaar ikke, at man vil indføre den Sætning, „naar Hjælpen ikke er ydet i Anledning af langvarig Sindsfygdom“, thi det skulde dog snarere begrunde Hjemsendelse, naar Hjælpen er ydet til Sindsfygdom, end naar den ikke er ydet dertil. Det ærede Udvalg foreslaar jo, at Sindsfygdom skal være Statens Sag, men naar det skal være Tilfældet, er det mig ufatteligt, hvorpaa man vil begrunde Hjemsendelsen af den sindssyge fra Opholds kommunen til Forsørgelses kommunen. Jeg kan ikke se rettere, end at der er en Modsigelse deri, og selv om det ikke bliver en Stats sag, at bestride disse Udgifter, forstaar jeg ikke, hvorfra man, naar en Mand er bleven sindssyg og er bleven indlagt paa en Anstalt, hvor vistnok de beregnede Udgifter ere lige store, om han er fra det ene eller det andet Sted vil hente Berettigelsen til at sende hans ulykkelige Hustru og Børn bort fra det Sted, hvor de maatte kunne erhverve deres Ophold; det er mig ikke muligt at se det rigtige heri, hverken fra det ene eller det andet Udgangspunkt. Forslaget under Nr. 38 kan jeg lige saa lidt forsjone mig med, thi jeg synes, at en Hjemsendelse ikke kan se uden væsentlig at forringe den trængendes Afgang til at skaffe sig selvstændigt Erhverv. Jeg kan ikke se andet, end at det er bedre betryggende, hvad der staar i Stykket c af Lovforslagets § 51, end hvad der vil komme til at staa der efter Udvalgets Forslag. Det forekommer mig, at de enligstillede Personer blive stillede meget haardt, naar det slaes, at det skal være tilstrækkelig til at begrunde Hjemsendelse, at den paagældende har modtaget Understøttelse. Har han altsaa blot modtaget delvis Understøttelse, en nok saa ringe Hjælp i en arbejdsløs Tid om Vinteren, saa heraus med ham! Kjøbenhavns Kommune skulde efter Udvalgets Flertals Forslag, der vil sætte Punktum efter „Understøttelse“ og stryge Ordet „vedvarende“, kunne sende Mennesker i Masse, i Tusindtal hjem allerede ved Begyndelsen af, at de trænge til den mindste Fattighjælp i en arbejdsløs Tid, selv om den arbejdsløse Tid kunde ophøre om en Maaned eller nogle Uger; den skal kunne sprede dem over hele Landet og kræve Hjemsendelses- og Forsørgelsesomkostninger, naar de blot have modtaget den mindste Understøttelse. Jeg forstaar ikke, hvorfor man vil have denne Bestemmelse. Som det ses, er der et Mindretal, det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 5te Valokreds (P. Holm) og Middeifart (Henning Jensen), der modsaette sig det. Ministeriets Forslag siger, at den paagældende skal have modtaget vedvarende Understøttelse til sit Underhold i de sidste tre Maaneder forinden Hjemsendelsen, eller at han i Løbet af de sidste to Aar forinden Hjemsendelsen skal have været under Fattigvæsenets Forsørgelse i Tidsrum, der sammenlagte udgøre mindst tre Maaneder. Ministeriets Lovforslag er humanere mod disse stakkels enlige Personer, hvem Strejke i et eller andet Forhold kan kaste i sjælligt Kød. Det ærede Udvalg, der bygger paa den gamle Grund og er Humanitetens Apostel, vil overfor disse Mennesker give Kommunerne Ret til, maatte hver Vinter — at jage med en hel Flok Mennesker fra den ene Ende af Landet til den anden til stor Befostning for Forsørgelseskommunerne, og til et aldeles ulideligt Saerri med den Del af disse ulykkelige Mennesker — og det er de fleste — som maatte gerne vil arbejde, men ikke kan faa Arbejde. Jeg skulde dog haabe, at et saadant Attentat fra Udvalgets Side mod Lovforslagets humane Bestemmelser ikke vil blive fulgt af det høje Ting. — Endringsforslaget under Nr. 41 trænger utvivlsomt til en Omredaktion, men derved skal jeg ikke opholde mig, idet jeg ganske skal henstille det til det ærede Udvalg, og dets forventede Redaktionskomitee. Til § 52 er der af Udvalget stillet et Forslag under Nr. 42. Jeg vil dog henstille til det højtaerede Udvalg, om det er tilstrækkeligt, om § 52 skal staa, naar Nr. 42 bliver vedtaget. Naar jeg læser den Beskrivelse af Hjemsendelsen igennem, kan jeg ikke slette reiktse, end at der gaar en meget haard og streng Tone gennem disse Bestemmelser, hvorved der stilles i Spidsen — naturligvis det har jo sin Berettigelse — at det skal ste paa billigste Maade. Om Billighed altid skal stilles i Spidsen, det betvivler jeg dog; men det kan stilles i Spidsen. Altsaa der staa „paa billigste Maade“ vel saasom til Fods, paa Jærnbane, til Søs, med Fragtvogn o. desl.; men der staa ikke et Ord om, at det skal ste paa en human Maade, at det skal ste paa menneskelig Maade. Sæt i Tider som nu, i Vejr som det er nu, et sgt gammelt Menneske op paa en Fragtvogn en halv Snes Mil f. Eks. her fra ud paa Sjælland, det kan være den billigste Maade; men Spørgsmaalet er, om han kommer levende til Stedet. Jeg vilde ønske, at denne Regel blev nærmere omfattet. I næste Punktum tilføjes der en Bestemmelse om, at Politimesteren skulde foranstalte de trængendes Afsendelse o. s. v. Der burde maatte tilføjes en Be-